

Як тоскно. В серце залетів кажан
І — крейдою по дошці — напрям рішень.
Не злами сили — із самих порушень, —
Потвори пика визира з ожин,

Що вхід в напругу іншу стереже
Крізь вісімок — ледь плинну — огорожу.
Єдиний спалах пільму промерезив,
Й життя в пляшках — конвайером, — боржом.

Злизало все міцне і неподільне.
Вітрильник, що — пустелю — на педалях, —
Перетягнув — крізь бурю — гір рожевість

В нутро — мов килим для мужів державних,
Лишивши збоку кілька намистин
Прозріння й галябарду на мосту.